

Trūcīgais ceļnieks

Mierīgi ♩ = 96-112

1. Man bie - ži ce - ļi krus - to - jas ar ce - ļi - nie - ku
 2. Reiz trū - cī - gi kad galds bij' klāts, viņš, ba - du cie - šot,
 3. Es vi - ņu ie - rau - dzī - ju reiz pie skaid - ra kal - nu

trū - cī - gu. Viņš klu - si pa - lī - dzī - bu lūdz, es
 ie - nā - ca. Tam sa - vu mai - zi at - de - vu, vīrs
 a - vo - ta Un ma - nī - ju — tam spē - ki zūd, vīrs

at - teikt vi - ņam nes - pē - ju. Kaut ne - zi - nu, kāds
 lau - za to un svē - tī - ja, Un ē - da, da - ļu
 pa - smelt pats vairs ne - spē - ja. Es stei - dzu vi - ņam

vi - ņa vārds, no ku - rie - nes un kurb tas iet, Bet
 do - dot man — tik de - beš - ķī - ga šķi - ta tā! Kad
 pa - lī - dzēt, trīs rei - zes kau - su pas - nie - dzu. Viņš

vi - ņa ska - tā ir kas tāds, kas ne - zin kā - dēļ mī - lēt liek.
 iz - sal - ku - mā me - tos ēst, kā man - na mai - ze gar - šo - ja.
 pa - dzē - rās un de - va man, lai mū - žam vairs man ne - slāp - tu.

4. Reiz naktī cēlās plūdi
 līdz ar vētru, niknu, postošu.
 Aiz loga balsi izdzirdot,
 es steigšus vīru ielaidu
 Un, viesi silti saģērbis,
 to mikstos pēļos guldīju.
 Pie gultas zemē nakšņojot,
 kā paradīzē dusēju.

5. Reiz kailu, ievainotu
 Viņu ceļa malā uzgāju.
 Pie dzīvības to atgriezdams,
 es dziļās vātis pārsēju.
 Šo svešinieku dziedinot,
 par savām sāpēm aizmirsu,
 Tam vīnu, eļļu gādājot,
 es Dieva mieru ieguvu.

6. Vēl cietumā es satiku to,
 gaidot nāves spriedumu.
 Par spīti ļaužu izsmieklam
 ar cieņu viņam kalpoju.
 Vai viņa vietā mirtu es,
 vīrs prasot acīs lūkojās,
 Kaut miesa bailēs vāja bij',
 gars lūgumam šim atsaucās.

7. Tad, naglu zīmes ieraugot,
 es sapratu, kas ir šis vīrs,
 Un uzlūkoju Glābēju.
 Viņš mani uzrunāja drīz:
 „Tu Manis neesi kaunējies,
 vien uzticīgi kalpojies,
 Tu mūžam tiks pieminēts par to,
 ko esi paveicis!”

Vārdi: James Montgomery (1771–1854)

Mūzika: George Coles (1792–1858), pārv.

Dziedāta neilgi, pirms tika nonāvēts pravietis

Džozefs Smits. Skat. *History of the Church* 6:614–15.

Mateja 25:31–40

Mosijas 2:17